

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XIII — Nr. 552

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 4 septembrie 2001

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 208 din 28 iunie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 174 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală	1-3		
Decizia nr. 214 din 3 iulie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 55/1999 privind executarea silită a creanțelor bancare neperformante preluate la datoria publică internă	3-5		
Decizia nr. 217 din 3 iulie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 488, 492 și 493 din Codul de procedură civilă	6-8		
		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
		1.007. — Ordin al ministrului lucrărilor publice, transporturilor și locuinței pentru aprobarea Reglementărilor și a metodologiei privind omologarea vehiculelor rutiere și eliberarea cărții de identitate a acestora, în vederea admiterii în circulație pe drumurile publice din România — RNTR 7	8-12
		ACTE ALE AUTORITĂȚII NAȚIONALE DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI	
		15. — Ordin privind aprobarea Procedurii pentru raportarea datelor privind consumatorii de energie electrică în conformitate cu Directiva CE 90/377	12-15
		19. — Ordin privind aprobarea Ghidului pentru întocmirea Regulamentului de racordare la rețele termice, respectiv de separare față de acestea	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 208

din 28 iunie 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 174 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală

Nicolae Popa — președinte
Costică Bulai — judecător
Nicolae Cochinescu — judecător
Constantin Doldur — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Petre Ninosu — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Lucian Stângu — judecător

Ioan Vida — judecător
Gabriela Ghiță — procuror
Claudia Mișu — magistrat-asistent șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 174 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Emilian Urse în Dosarul nr. 8.304/1997 al Judecătoriei Sectorului 6 București.

La apelul nominal răspunde Anatol Goanță, lipsă fiind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent șef referă cu privire la cererile prealabile formulate în scris, pe de o parte, de către autorul excepției, prin care solicită acordarea unui termen pentru lipsă de apărare, iar pe de altă parte, de către Dan Cristian Ionescu, avocatul autorului excepției, prin care solicită, de asemenea, amânarea cauzei la un alt termen de judecată și citarea sa în calitate de coautor al excepției de neconstituționalitate; chiar dacă s-ar aprecia că este inadmisibilă o astfel de cerere, totuși insistă să fie citat, întrucât se impune ca aceasta să fie pusă în discuția părților.

Partea prezentă, considerând că solicitările formulate constituie un mod de tergiversare a soluționării cauzei, se opune acordării unui nou termen de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a cererilor, întrucât solicitarea amânării este nefondată, deoarece autorul acesteia, deși a prezentat o dovadă că a fost internat în spital, din aceeași dovadă rezultă că a fost externat la data de 24 aprilie anul curent, iar apărătorul său a luat cunoștință de acest termen; în ceea ce privește cererea avocatului autorului excepției, formulată în nume propriu, consideră că aceasta este, de asemenea, nefondată, întrucât avocatul nu are calitate procesuală.

Curtea, deliberând, respinge cererea autorului excepției, constatând că aceasta nu este temeinic justificată, așa cum prevăd dispozițiile art. 156 din Codul de procedură civilă, deoarece apărătorul angajat la instanța de judecată are cunoștință de termen, așa cum rezultă din cererea formulată în nume propriu de avocat. Respinge și cererea avocatului autorului excepției, ca fiind nelegală, deoarece acesta, neavând calitate de parte în proces, nu poate să exercite un drept procesual în nume propriu. Capacitatea de a ridica excepția de neconstituționalitate este reglementată prin prevederile art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, potrivit căreia excepția de neconstituționalitate poate fi ridicată de părți sau din oficiu de instanța de judecată; în practica jurisdicțională a Curții s-a statuat că excepția de neconstituționalitate poate fi ridicată și de reprezentantul Ministerului Public, în temeiul atribuțiilor ce decurg din dispozițiile art. 130 alin. (1) din Constituție.

Cauza fiind în stare de judecată, partea prezentă solicită respingerea excepției ca fiind neîntemeiată.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale, solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 5 octombrie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 8.304/1997, **Judecătoria Sectorului 6 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 174 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de inculpatul Emilian Urse.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că dispozițiile art. 174 din Codul de procedură penală sunt neconstituționale, întrucât încalcă dreptul la apărare prevăzut la art. 24 din Constituție.

Instanța de judecată, exprimându-și opinia, apreciază că excepția este neîntemeiată, deoarece dispoziția legală criticată constituie o garanție a dreptului fundamental la apărare al persoanei implicate în calitate de inculpat într-un proces penal.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președintele Camerei Deputaților, în punctul său de vedere, apreciază că dispozițiile art. 174 din Codul de procedură penală nu contravin prevederilor constituționale, întrucât acestea reprezintă o garanție procesuală de care poate beneficia inculpatul. Se arată că reprezentarea inculpatului în fața primei instanțe este permisă numai în cazul infracțiunilor mai puțin grave și numai dacă pedeapsa prevăzută de lege pentru săvârșirea infracțiunii este amenda sau închisoarea de cel mult un an.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră că excepția ridicată vizează dispozițiile art. 174 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală, dispoziții care nu contravin prevederilor constituționale invocate. Astfel, se arată că „obligația inculpatului de a fi prezent la judecată constituie o garanție și nu o atingere a dreptului la apărare, drept consacrat prin art. 24 din Constituție”, iar inculpatul putând fi reprezentat „numai în ipoteza în care pedeapsa prevăzută de lege pentru fapta supusă judecării este amenda sau închisoarea de cel mult un an, deoarece aceste fapte prezintă un grad redus de pericol social și determină, implicit, o complexitate redusă a cauzei, motiv pentru care lămurirea cauzei sub toate aspectele și aflarea adevărului, cu respectarea tuturor garanțiilor procesuale, se poate realiza și în lipsa inculpatului”. În acest sens sunt invocate deciziile Curții Constituționale nr. 484 din 2 decembrie 1997 și nr. 34 din 4 martie 1999.

Președintele Senatului nu a comunicat punctul său de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale președintelui Camerei Deputaților și Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Prin Încheierea din 5 octombrie 2000 a Judecătoria Sectorului 6 București Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 174 din Codul de procedură penală. Analizând cererea privind excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că aceasta privește doar dispozițiile alin. 1 lit. a) al art. 174 din Codul de procedură penală. Autorul excepției susține că aceste dispoziții contravin prevederilor art. 24 din Constituție referitoare la dreptul la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 174 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului de constituționalitate. Astfel, prin Decizia nr. 145 din 14 iulie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 665 din 16 decembrie 2000, Curtea a constatat că este neconstituțională dispoziția „*numai dacă pedeapsa prevăzută de lege pentru fapta supusă judecării este amenda sau închisoarea de cel mult un an*”, prevăzută la art. 174 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală.

Pentru a pronunța această soluție Curtea a reținut că în procesul penal condiționarea reprezentării inculpatului de gravitatea pedepsei prevăzute de lege pentru infracțiunea săvârșită constituie, pe de o parte, o restrângere nejustificată a dreptului la apărare al celor în cauză, iar pe de altă parte, o încălcare a principiului egalității în drepturi, deoarece creează o discriminare între inculpați. De asemenea, limitarea posibilității inculpatului de a fi reprezentat „*numai dacă pedeapsa prevăzută de lege pentru fapta supusă judecării este amenda sau închisoarea de cel mult un an*” conduce la ideea că se creează în plus o discriminare între inculpat și ceilalți participanți la proces.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 174 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Emilian Urse în Dosarul nr. 8.304/1997 al Judecătoriei Sectorului 6 București. Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 iunie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent șef,
Claudia Miu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 214

din 3 iulie 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 55/1999 privind executarea silită a creanțelor bancare neperformante preluate la datoria publică internă

Nicolae Popa — președinte
Costică Bulai — judecător
Nicolae Cochinescu — judecător
Constantin Doldur — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Petre Ninosu — judecător
Lucian Stângu — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător

Ioan Vida — judecător
Gabriela Ghiță — procuror
Cristina Radu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 55/1999 privind executarea silită a creanțelor bancare neperformante preluate la datoria publică internă. Excepția a fost ridicată

de Societatea de Investiții Financiare „Moldova” — S.A. Bacău în Dosarul nr. 6.337/1999 al Curții Supreme de Justiție — Secția comercială.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată. Se invocă practica jurisdicțională în materie a Curții Constituționale, cu referire la Decizia nr. 126 din 4 iulie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 447 din 11 septembrie 2000.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 27 iulie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 6.337/1999, **Curtea Supremă de Justiție — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a ansamblului dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 55/1999 privind executarea silită a creanțelor bancare neperformante preluate la datoria publică internă**, excepție ridicată de Societatea de Investiții Financiare „Moldova” — S.A. Bacău.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că Ordonanța Guvernului nr. 55/1999 este neconstituțională în totalitatea ei, încălcând prevederile art. 107 alin. (3) din Constituția României, întrucât reglementează într-un domeniu ce nu se regăsește între domeniile expres prevăzute de Legea nr. 140/1999 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 346 din 22 iulie 1999. Se arată în continuare că această ordonanță contravine art. 125 alin. (3) din Constituție, „deoarece lasă la dispoziția Guvernului posibilitatea de a modifica după bunul plac procedura de judecată și competența instanțelor judecătorești”. Un alt motiv de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 55/1999 îl constituie, în opinia autorului excepției, încălcarea prevederilor art. 72 alin. (3) lit. h) din Constituție, care stabilesc că organizarea și funcționarea instanțelor judecătorești sunt reglementate prin lege organică. Se invocă, de asemenea, faptul că prin dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 55/1999 sunt modificate art. 1391–1398 din Codul civil, fără să existe o abilitare în acest sens. Totodată, se arată că „se instituie o procedură specială în domeniul executării silite mobiliare și imobiliare, procedură care derogă de la dispozițiile dreptului comun și care este valabilă doar în ceea ce privește Agenția de Valorificare a Activelor Bancare și debitorii acesteia” și că „prin această manieră de reglementare se elimină unul din efectele cesiunii de creanță, debitorul cedat fiind astfel în imposibilitate juridică de a mai invoca aceleași excepții și apărări pe care le putea invoca față de cedent”. Autorul excepției mai invocă, în motivarea acesteia, încălcarea principiului liberului acces la justiție, existența unei „discriminări între stat, atunci când acționează ca persoană de drept privat, și comerciantul persoană fizică și/sau juridică”, încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 41 alin. (2) în ceea ce privește apărarea în mod egal, indiferent de titular, a proprietății private, și a celor ale art. 134 alin. (2) lit. a) privind libertatea comerțului.

Curtea Supremă de Justiție — Secția comercială, exprimându-și opinia asupra excepției ridicate în Dosarul

nr. 6.337/1999, consideră că Ordonanța Guvernului nr. 55/1999 este constituțională.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. Prin prevederile sale Ordonanța Guvernului nr. 55/1999 nu excede limitelor delegării legislative, întrucât „măsurile pe linia restructurării unor bănci cu capital de stat” se încadrează în domeniul stabilit prin art. 1 lit. D pct. 29 din Legea nr. 140/1999 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe și, ca urmare, corespund art. 107 alin. (3) din Constituție. Pe de altă parte, Ordonanța Guvernului nr. 55/1999 nu organizează instanțe judecătorești, astfel cum prevede art. 72 alin. (3) lit. h) din Constituție, ci numai o procedură de executare silită. Această procedură de valorificare a unor creanțe neonorate la termen nu reprezintă o atingere a dreptului de proprietate al debitorului, astfel încât nu poate încălca art. 41 alin. (2) din Constituție. În sfârșit, în conformitate cu dispozițiile art. 134 alin. (2) lit. a) din Constituție, statul este obligat să asigure libertatea comerțului, dar nu și libertatea agenților economici de a nu-și plăti datoriile.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile părții prezente și ale procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 55/1999 privind executarea silită a creanțelor bancare neperformante preluate la datoria publică internă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 411 din 27 august 1999.

Autorul excepției consideră că dispozițiile ordonanței criticate sunt neconstituționale în raport cu prevederile art. 107 alin. (3), art. 125 alin. (3), art. 72 alin. (3) lit. h), art. 21, art. 41 alin. (2) și ale art. 134 alin. (2) lit. a) din Constituție, care au următorul cuprins:

— Art. 21: „(1) Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.

(2) Nici o lege nu poate îngreuna exercitarea acestui drept.”;

— Art. 41 alin. (2): „Proprietatea privată este ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular [...]”;

— Art. 72 alin. (3) lit. h): „Prin lege organică se reglementează: [...]

h) organizarea și funcționarea [...] instanțelor judecătorești [...]”;

— Art. 107 alin. (3): „Ordonanțele se emit în temeiul unei legi speciale de abilitare, în limitele și în condițiile prevăzute de aceasta.”;

— Art. 125 alin. (3): „Competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege.”;

— Art. 134 alin. (2) lit. a): „Statul trebuie să asigure:

a) libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție;”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 55/1999 au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate. Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 126 din 4 iulie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 447 din 11 septembrie 2000, precum și prin Decizia nr. 155 din 19 septembrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 36 din 19 ianuarie 2001, Curtea Constituțională a statuat asupra constituționalității acestor dispoziții legale. Prin aceste decizii s-a reținut, în esență, că Ordonanța Guvernului nr. 55/1999 nu contravine dispozițiilor constituționale, întrucât, potrivit art. 125 alin. (3) din Legea fundamentală, „Competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege”, și anume prin lege ordinară, iar nu prin lege organică, astfel că în aceste materii se pot stabili norme juridice și prin ordonanțe emise de Guvern în baza unei legi speciale de abilitare adoptate de Parlament, așa cum în mod constant Curtea Constituțională a afirmat în jurisprudența sa. Referindu-se la critica de neconstituționalitate privind încălcarea principiului accesului liber la justiție, Curtea a reținut că „se face o confuzie între, pe de o parte, stabilirea unor condiții privind exercitarea unor drepturi prevăzute în ordonanță, care nu contravin acestui principiu, condiții de natură să împiedice abuzul de drept și, în același timp, să asigure celeritatea procedurii de realizare a creanțelor prevăzute de ordonanță și, pe de altă parte, îngrădirea accesului la justiție”. S-a precizat că, în realitate, cele două condiții prevăzute în textele de lege criticate — prevederea că hotărârea pronunțată de Curtea de apel poate fi atacată numai cu recurs și instituirea obligației de plată a cauțiunii —, justificate în contextul măsurilor derogatorii prevăzute de ordonanță, nu constituie îngrădiri ale accesului liber la justiție, așa cum, de altfel, s-a stabilit în jurisprudența constantă a Curții Constituționale.

Referitor la critica de neconstituționalitate întemeiată pe argumentul că Ordonanța Guvernului nr. 55/1999 ar deroga de la dispozițiile Codului de procedură civilă, Curtea Constituțională a precizat că nu se poate reține neconstituționalitatea acestor prevederi de vreme ce prin ordonanță — emisă în baza delegării legislative prin lege specială de abilitare — se modifică normele de competență și de procedură, în temeiul art. 125 alin. (3) din Constituție.

Întrucât nu au intervenit elemente noi de natură să determine modificarea jurisprudenței Curții, atât soluțiile pronunțate anterior, cât și considerentele care au stat la baza acestora își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Curtea mai constată că nu este întemeiat nici argumentul invocat de autorul excepției, potrivit căruia Guvernul a depășit limitele delegării legislative, deoarece, în realitate, stabilirea unei proceduri privind executarea silită a creanțelor bancare neperformante preluate la datoria publică internă constituie una dintre „măsurile pe linia restructurării unor bănci cu capital de stat”, și, prin urmare, se încadrează în domeniul stabilit prin art. 1 lit. D pct. 29 din Legea nr. 140/1999 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe, corespunzând art. 107 alin. (3) din Constituție.

În sfârșit, Curtea constată că nu poate fi reținut ca argument valabil faptul că procedura specială de executare a creanțelor preluate la datoria publică contravine principiului ocrotirii în mod egal a proprietății private indiferent de titular și obligației statului de a asigura libertatea comerțului. Instituirea unei proceduri speciale de executare silită privind creanțele bancare neperformante preluate la datoria publică este justificată prin strânsa legătură dintre datoria publică internă și bugetul de stat.

În legătură cu susținerea că prin dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 55/1999 se modifică în mod implicit și dispozițiile art. 1391—1398 din Codul civil privind cesiunea de creanță, modificare pentru care Guvernul nu a avut abilitare, Curtea reține că obiectul ordonanței criticate este cel stabilit prin legea de abilitare, așa cum s-a arătat mai sus, iar dacă prin dispozițiile sale ordonanța ar modifica implicit și anumite dispoziții legale în vigoare nu înseamnă că ar fi obligatoriu să se prevadă în legea de abilitare și acest aspect care, de altfel, reprezintă doar o consecință posibilă a reglementării cuprinse în ordonanță.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

D E C I D E:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 55/1999 privind executarea silită a creanțelor bancare neperformante preluate la datoria publică internă, excepție ridicată de Societatea de Investiții Financiare „Moldova” — S.A. Bacău în Dosarul nr. 6.337/1999 al Curții Supreme de Justiție — Secția comercială.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 iulie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Cristina Radu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 217

din 3 iulie 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 488, 492 și 493
din Codul de procedură civilă

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Marioara Prodan	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 488, 492 și 493 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Domnica Soroceanu în Dosarul nr. 4.802/2000 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal se prezintă Asociația de proprietari Bloc TD35 din București, prin împuternicitul Tiberiu Pricop, lipsind autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul părții prezente solicită respingerea excepției, precizând că de 5 ani autorul excepției nu și-a plătit cheltuielile de întreținere. Mai arată că hotărârile a căror executare este contestată de autorul excepției sunt definitive și executorii. În final solicită respingerea excepției ca nefondată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, precizând că textele de lege criticate, referitoare la urmărirea silită asupra bunurilor imobile, nu contravin prevederilor constituționale ale art. 41 alin. (1) referitoare la protecția proprietății private și ale art. 17 din Declarația Universală a Drepturilor Omului referitoare la dreptul de proprietate, conform cărora orice persoană are dreptul la proprietate și nimeni nu poate fi lipsit în mod arbitrar de proprietatea sa, prevederi invocate de autorul excepției în motivarea neconstituționalității. Se mai arată că autorul excepției, supus executării silită imobiliare, contestă constituționalitatea textelor de lege procedurale execuționale, invocând atât prevederi constituționale, cât și prevederi ale pactelor internaționale. Se apreciază că aceste prevederi nu sunt încălcate, deoarece în cauză nu este „o lipsire arbitrară de proprietate”, ci este vorba de executarea silită a unor obligații legale ale autorului excepției. Creditorul are dreptul de a cere executarea silită a creanțelor sale, potrivit legii. Pe de altă parte, debitorul are posibilitatea de a-și achita datoriile înainte de vânzarea silită a apartamentului său. În

final se arată că nimeni nu poate invoca propria culpă în favoarea sa.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 19 octombrie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 4.802/2000, **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 488, 492 și 493 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Domnica Soroceanu, prin mandatar.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 41 alin. (1), referitoare la protecția proprietății private, ale art. 17 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, referitoare la dreptul la proprietate, precum și ale art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece în opinia sa textele de lege criticate dau posibilitatea creditorului să procedeze la deposedarea unui debitor de proprietatea sa „fie și pentru sume derizorii”. Autorul excepției consideră că „executarea silită imobiliară nu poate fi admisă decât numai în situația în care însuși debitorul ce s-a obligat ar fi dat dreptul creditorului său ca, în caz de nerestituire, acesta să aibă posibilitatea valorificării prin executare silită imobiliară”.

Exprimându-și opinia asupra excepției, instanța de judecată consideră că aceasta este neîntemeiată, întrucât normele procesuale criticate nu se pot afla într-un raport de conformitate cu prevederile art. 41 din Constituție și cu cele din documentele internaționale, ci sancționează comportamentul ilicit al debitorului. Se mai arată că „garantarea dreptului de proprietate al unui subiect este limitată de drepturile altor subiecte”.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textele de lege criticate privesc executarea silită, instituție procedurală al cărei scop este „realizarea definitivă și practică a unor drepturi recunoscute printr-o hotărâre judecătorească sau un alt titlu executoriu”. Se precizează, de asemenea, că potrivit art. 41 alin. (1) din Constituție, invocat de autorii excepției, „*Dreptul de proprietate, precum*

și creanțele asupra statului sunt garantate. Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege“.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 488, 492 și 493 din Codul de procedură civilă, dispoziții care au următorul conținut:

— Art. 488: *„Numai bunurile nemișcătoare prin natura lor pot fi obiectul unei urmăririi imobiliare.“*

— Art. 492: *„Orice urmărire a unui imobil va începe printr-un comandament făcut de către creditor datornicului și deținătorului, de va fi, prin mijlocirea unui executor judecătoresc.“*

În cazurile în care legi speciale înlocuiesc comandamentul prin somații sau notificări pentru punerea în vânzare a imobilelor, acele somații încetează a-și mai avea efectul lor, de îndată ce debitorul a achitat, înainte de licitație, toate ratele cu dobânzile și cheltuielile de orice natură exigibile în momentul plății.“

— Art. 493: *„Acest comandament se va face în persoană sau la domiciliul datornicului și deținătorului.“*

El va cuprinde copie după titlul executor, somația de a plăti și înștiințarea că, dacă nu va plăti, se va face vânzarea cutăror sau cutăror nemișcătoare. El va fi iscălit de executorul judecătoresc.“

Acest comandament se va transcrie de urgență în extract în dată după comunicare, după ordinea înregistrării, într-un registru special.“

În susținerea criticii de neconstituționalitate a acestor dispoziții legale autorul excepției a invocat încălcarea prevederilor constituționale ale art. 41 alin. (1), potrivit cărora *„Dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului, sunt garantate. Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege.“*, a prevederilor art. 17 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, conform cărora: *„1. Orice persoană are dreptul la proprietate, atât singură cât și în asociere cu alții.“*

2. Nimeni nu poate fi lipsit în mod arbitrar de proprietatea sa“, precum și a prevederilor art. 1 al primului Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care stabilesc că *„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale.“*

Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.“

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a

reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții sau a amenzilor.“

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată pentru următoarele considerente:

Dispozițiile art. 488, 492 și 493 din Codul de procedură civilă reglementează executarea silită a bunurilor nemișcătoare, ultima fază a procesului civil, consecutivă obținerii unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile, prin care s-a stabilit în sarcina debitorului o obligație de natură patrimonială. Această obligație este o consecință a angajării răspunderii juridice contractuale sau delictuale a debitorului. La această procedură se recurge numai în situația în care debitorul obligației stabilite prin hotărâre sau titlu executoriu nu execută de bună voie prestația la care este obligat. Potrivit art. 1718 din Codul civil *„Oricine este obligat personal este ținut de a îndeplini îndatoririle sale cu toate bunurile sale, mobile și imobile, prezente și viitoare“.*

Curtea constată că dispozițiile legale criticate nu încalcă prevederile art. 41 alin. (1) din Constituție, care, garantând dreptul de proprietate, circumstanțiază această garantare, prevăzând că legea stabilește conținutul și limitele acestui drept. Aceeași circumstanțiere există și în art. 17 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, care prevede că *„Nimeni nu va fi lipsit în mod arbitrar de proprietatea sa“*, precum și în art. 1 al primului Protocol la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care precizează că *„Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional“.* Prin art. 1 al aceluiași protocol se prevăd, de asemenea, condițiile în care statul poate stabili, prin lege, măsuri pentru lipsirea de proprietate a unei persoane.

Curtea reține că dispozițiile legale criticate nu numai că nu contravin prevederilor constituționale și celor din pactele internaționale invocate, ci, dimpotrivă, asigură aplicarea lor, deoarece permit executarea silită și lipsirea de proprietate în cazurile prevăzute de lege, cazuri care nu sunt un *„mod arbitrar“* de lipsire de proprietate. Curtea reține în același timp că atât Constituția, cât și tratatele internaționale apără deopotrivă și dreptul de proprietate al creditorului lezat prin neîndeplinirea de către debitor a obligațiilor asumate prin contract ori decurgând dintr-un delict, astfel încât nu poate fi considerată *„arbitrară“* executarea silită a unei asemenea creanțe. Totodată Curtea observă că potrivit dispozițiilor art. 492 alin. 2 din Codul de procedură civilă debitorul împotriva căruia s-a început executarea silită imobiliară are posibilitatea să achite sumele datorate și să înceteze astfel efectul somațiilor ori al altor acte de executare silită imobiliară.

În sfârșit, Curtea reține că, potrivit art. 54 din Constituție, drepturile și libertățile constituționale trebuie să fie exercitate cu bună-credință, fără să fie încălcate drepturile și libertățile celorlalți.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) și (4) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

D E C I D E:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 488, 492 și 493 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Domnica Soroceanu în Dosarul nr. 4.802/2000 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 iulie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Marioara Prodan

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL LUCRĂRILOR PUBLICE, TRANSPORTURILOR ȘI LOCUINȚEI

O R D I N

pentru aprobarea Reglementărilor și a metodologiei privind omologarea vehiculelor rutiere și eliberarea cărții de identitate a acestora, în vederea admiterii în circulație pe drumurile publice din România — RNTR 7

Ministrul lucrărilor publice, transporturilor și locuinței,

în temeiul prevederilor art. 17 din Ordonanța Guvernului nr. 78/2000 privind omologarea vehiculelor rutiere și eliberarea cărții de identitate a acestora, în vederea admiterii în circulație pe drumurile publice din România, ale art. 12 lit. d) din Ordonanța Guvernului nr. 19/1997 privind transporturile, aprobată și modificată prin Legea nr. 197/1998, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 4 alin. (2) lit. b) și f) și alin. (3) lit. e) din Ordonanța Guvernului nr. 44/1997 privind transporturile rutiere, aprobată și modificată prin Legea nr. 105/2000, ale art. 2 pct. 1 și ale art. 4 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 3/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței,

emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Reglementările și metodologia privind omologarea vehiculelor rutiere și eliberarea cărții de identitate a acestora, în vederea admiterii în circulație pe drumurile publice din România — RNTR 7, cuprinse în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Condițiile tehnice de protecție a mediului și ale folosinței conform destinației, care se aplică la omologarea vehiculelor rutiere în vederea admiterii în circulație pe drumurile publice, sunt cuprinse în Reglementările privind condițiile tehnice pe care trebuie să le îndeplinească vehiculele rutiere în vederea admiterii în circulație pe drumurile publice din România — RNTR 2, aprobate prin ordin al ministrului lucrărilor publice, transporturilor și locuinței.

Art. 3. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul ministrului transporturilor nr. 300/1995 privind emiterea de către Ministerul Transporturilor a certificatelor de omologare internațională pentru vehicule rutiere și componente ale acestora, în conformitate cu Regulamentele internaționale O.N.U.—E.C.E., precum și Ordinul ministrului transporturilor nr. 301/1995 privind omologarea de tip a vehiculelor rutiere pentru circulația pe drumurile publice, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 189 din 21 august 1995.

Art. 4. — Regia Autonomă „Registrul Auto Român” va aduce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 5. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul lucrărilor publice, transporturilor și locuinței,
Miron Tudor Mitrea

București, 10 iulie 2001.
Nr. 1.007.

**Reglementări și metodologie privind omologarea vehiculelor rutiere și eliberarea cărții de identitate a acestora,
în vederea admiterii în circulație pe drumurile publice din România — RNTR 7**

CAPITOLUL I

Obiectul și domeniul de aplicare. Abrevieri și definiții

1.1. Prezentele reglementări cuprind norme care se referă la:

a) metodologia de acordare a omologării de tip cu valabilitate națională a vehiculelor rutiere, în vederea admiterii în circulație pe drumurile publice din România;

b) metodologia de acordare a omologării de tip cu valabilitate internațională, în conformitate cu Regulamentele internaționale O.N.U.—E.C.E., anexă la Acordul privind adoptarea de condiții uniforme de omologare și recunoașterea reciprocă a omologării echipamentelor și pieselor vehiculelor cu motor, încheiat la Geneva la 20 martie 1958, la care România a aderat prin Decretul nr. 371/1976, publicat în Buletinul Oficial, Partea I, nr. 93 din 4 noiembrie 1976, cu modificările ulterioare, denumit în continuare *Acordul de la Geneva*;

c) metodologia de acordare a omologării individuale pentru vehiculele rutiere, noi sau uzate;

d) metodologiile pentru efectuarea operațiunilor de certificare a autenticității și de verificare tehnică a vehiculelor rutiere în vederea înmatriculării sau reînmatriculării.

1.2. În cuprinsul prezentelor reglementări se vor folosi următoarele abrevieri și definiții:

- Regia Autonomă „Registrul Auto Român” — R.A.R.;
- Cartea de identitate a vehiculului — C.I.V.;
- Certificatul de omologare de tip pentru circulația pe drumurile publice — Certificatul de omologare de tip;

- Comisia Economică pentru Europa de pe lângă Organizația Națiunilor Unite — O.N.U.—E.C.E.;

- Reglementări privind certificarea încadrării vehiculelor rutiere, înmatriculate, în normele tehnice privind siguranța circulației rutiere, protecția mediului și folosința conform destinației, prin inspecția tehnică periodică, aprobate prin Ordinul ministrului transporturilor nr. 353/1998, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 285 bis din 3 august 1998 — RNTR 1;

- Reglementări privind condițiile tehnice pe care trebuie să le îndeplinească vehiculele rutiere în vederea admiterii în circulație pe drumurile publice din România, aprobate prin Ordinul ministrului transporturilor nr. 251/1999, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 304 din 29 iunie 1999 — RNTR 2;

- Reglementări privind omologarea în vederea admiterii în circulație pe drumurile publice din România, agrearea și efectuarea inspecției tehnice periodice a vehiculelor destinate transportului de mărfuri periculoase, aprobate prin Ordinul ministrului transporturilor nr. 592/1998, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 220 și nr. 220 bis din 19 mai 1999 — RNTR 3;

- *familie de vehicule* — un grup de vehicule de aceeași marcă și tip, derivate dintr-o platformă tehnică de bază, având caracteristici generale apropiate. Familia de vehicule poate prezenta diferite tipuri de motorizare și/sau transmisie, precum și diferite categorii de caroserie;

- *număr de identificare a unui vehicul (VIN)* — combinație structurală de caractere atribuite unui vehicul de constructorul său în vederea identificării (SR ISO 3779:1996);

- *chemarea vehiculelor* — notificarea deținătorilor vehiculelor în vederea prezentării acestora pentru remedierea, pe cheltuiala constructorului sau a reprezentantului autorizat al acestuia, a neconformităților sistematice și majore constatate la vehiculele livrate, ulterior eliberării certificatului de omologare de tip și care afectează grav siguranța rutieră și protecția mediului.

CAPITOLUL II

**Metodologia de acordare a omologării de tip
cu valabilitate națională pentru vehiculele rutiere,
în vederea admiterii în circulație pe drumurile publice
din România**

2.1. *Omologarea de tip cu valabilitate națională a vehiculelor rutiere* reprezintă autorizarea de comercializare în vederea admiterii în circulație pe drumurile publice din România, acordată vehiculelor rutiere noi, construite în țară sau importate, în serie mai mare de 10 bucăți de același tip, pe an.

2.2. Omologarea de tip se acordă numai persoanelor juridice care au sediul în România, în calitate de constructor sau de reprezentant autorizat al acestuia.

2.3. Dacă o altă persoană juridică cu sediul în România, autorizată ca reprezentant legal al aceluiași constructor de vehicule, pentru același tip de vehicul, importă într-un an mai mult de 10 bucăți de acest tip, ea poate, de comun acord cu firma deținătoare a omologării, să primească C.I.V. În cazul în care solicitantul nu a obținut acordul firmei deținătoare a omologării, acesta poate solicita și poate obține o extindere a omologării tipului respectiv de vehicul din partea R.A.R.

2.4. Omologarea de tip a vehiculelor rutiere se acordă de R.A.R. dacă se constată, prin verificări efectuate pe baza prescripțiilor tehnice în vigoare în România, conformitatea vehiculelor rutiere cu normele privind siguranța circulației, protecția mediului și a folosinței conform destinației. Aceste norme sunt cele prevăzute în RNTR 2, în vigoare la data prezentării vehiculelor la omologare.

2.5. Omologarea de tip pentru circulația pe drumurile publice se acordă în condițiile pct. 2.2, pe baza dosarului produsului întocmit de solicitantul omologării și a verificărilor efectuate pentru certificarea conformității vehiculelor rutiere cu reglementările tehnice și legislația națională. Conținutul dosarului produsului și lista cuprinzând verificările necesare se stabilesc de R.A.R. prin proceduri specifice interne, în conformitate cu activitățile definite prin Ghidul ISO-2, ținând seama de procedurile similare adoptate de celelalte țări europene, în special de cele din Uniunea Europeană.

2.6. În cazul solicitării de omologare a unei familii de vehicule dosarul produsului trebuie să cumuleze toate caracteristicile tehnice ale vehiculelor familiei respective, din

care să reiasă clar diferențele dintre acestea în ceea ce privește datele ce se înscriu în C.I.V. În vederea certificării conformității, R.A.R. va stabili unul sau mai multe vehicule reprezentative ce vor fi prezentate la verificări și va acorda numere de omologare pentru fiecare tip de vehicul al familiei ale cărui caracteristici tehnice, care sunt înscrise în C.I.V., diferă.

2.7. Documentul care atestă acordarea omologării de tip cu valabilitate națională este Certificatul de omologare de tip eliberat de R.A.R. Pe baza Certificatului de omologare de tip și în urma unei comenzi oficiale transmise de solicitant R.A.R. emite către acesta C.I.V. Acest document se completează de către solicitant cu toate datele de identificare ale vehiculului (număr de identificare — VIN, an de fabricație, serie motor, culoare), incluzând atestarea conformității cu caracteristicile tehnice cuprinse în Certificatul de omologare de tip, și se eliberează pentru toate vehiculele comercializate, conforme cu tipul omologat, către clienții săi.

Deținătorii omologării de tip au dreptul să completeze și să elibereze C.I.V. numai pentru vehiculele livrate de aceștia.

2.8. Certificatul de omologare de tip are valabilitate nelimitată, cu excepția omologărilor de tip acordate pe bază de derogare. Certificatul de omologare de tip își pierde valabilitatea în cazul în care s-au modificat caracteristicile tehnice ale vehiculelor comercializate în baza acestuia sau în situația în care au apărut modificări ale prevederilor reglementărilor tehnice RNTR 2, care au stat la baza omologării de tip, prin care se prevăd noi condiții tehnice, care afectează în mod semnificativ siguranța circulației și protecția mediului și care necesită eliberarea unor noi cărți de identitate.

2.9. Verificările efectuate în vederea certificării conformității vehiculelor cu normele tehnice privind siguranța circulației, protecția mediului și folosința conform destinației constau într-o inspecție definită conform SR EN 45004:1997, având ca bază documentele normative cerute prin dosarul produsului și prin RNTR 2 și incluzând măsurătorile necesare pentru evidențierea datelor tehnice ce se înscriu în C.I.V. și în Certificatul de omologare de tip. Beneficiarul omologării poate solicita acordarea unui număr limitat de C.I.V., anterior obținerii omologării de tip. Acestea vor putea fi eliberate după maximum 5 zile lucrătoare de la data prezentării vehiculului la R.A.R., timp necesar pentru finalizarea verificărilor de conformitate în vederea completării datelor înscrise în C.I.V.

Dacă în urma inspecției se constată neconformități ale tipului de vehicul cu documentele normative, se vor efectua măsurători suplimentare pentru atestarea încadrării caracteristicilor vehiculului în cerințele RNTR 2. În cazul în care neconformitățile constatate sunt remediate de beneficiarul omologării, pentru a se putea obține Certificatul de omologare de tip, beneficiarul omologării va fi obligat să rezolve totodată și neconformitățile constatate la vehiculele pentru care a obținut un număr limitat de C.I.V. În acest caz beneficiarul omologării trebuie să prezinte la R.A.R. documentele care să ateste chemarea vehiculelor de la clienți pentru remedierile impuse, în vederea eliberării în continuare a altor C.I.V.

2.10. Extinderea omologării de tip pentru circulația pe drumurile publice se poate acorda în următoarele situații:

a) vehiculul este o variantă constructivă a unui tip de vehicul care a obținut de la R.A.R. omologarea de tip pentru circulația pe drumurile publice;

b) fabricația de serie este transferată de producătorul care a obținut inițial omologarea de tip pentru circulația pe drumurile publice unui alt producător;

c) vehiculele sunt importate în serie de alte societăți comerciale decât cele care au solicitat inițial eliberarea Certificatului de omologare de tip, dacă se notifică în scris de către constructorul vehiculelor schimbarea sau mărirea numărului reprezentanților săi autorizați în România.

În toate cazurile de solicitare a extinderii omologării de tip vehiculele trebuie să corespundă RNTR 2 în vigoare la data prezentării la omologare a vehiculului pentru care se cere extinderea.

2.11. R.A.R. poate refuza acordarea omologării de tip pentru circulația pe drumurile publice, dacă se constată că producătorul nu are stabilite condițiile pentru asigurarea repetabilității în producția de serie a caracteristicilor și a performanțelor vehiculului prezentat la omologare.

2.12. În cazul în care la controlul efectuat la constructorul vehiculului sau la vânzător, în baza prevederilor legale în vigoare, se constată neconformitatea cu tipul omologat, R.A.R. poate dispune anularea Certificatului de omologare de tip și retragerea omologării.

CAPITOLUL III

Metodologia de acordare a omologării de tip cu valabilitate internațională

3.1. Omologările cu valabilitate internațională se acordă în conformitate cu Regulamentele internaționale O.N.U.—E.C.E., anexă la Acordul de la Geneva.

3.2. În vederea eliberării certificatelor de omologare cu valabilitate internațională a vehiculelor rutiere și a componentelor acestora, în conformitate cu Acordul de la Geneva, Guvernul României a desemnat Ministerul Transporturilor (19/A) și R.A.R. (19/B) ca Departament administrativ, și, respectiv, Serviciu tehnic, însărcinate cu aplicarea prevederilor acordului mai sus menționat. Prin delegare R.A.R. poate desemna alte servicii tehnice.

Lista cuprinzând serviciile tehnice notificate, precum și regulamentele internaționale pentru care acestea pot elibera, pe bază de delegare, rapoarte de încercări se găsește în ediția în vigoare a documentului TRANS/WP.29/343 a Consiliului Economic și Social al Organizației Națiunilor Unite, document ce se modifică în funcție de evoluția Acordului de la Geneva.

3.3. R.A.R. atestă corectitudinea și obiectivitatea rapoartelor de încercări pe baza cărora se eliberează certificatele de omologare internațională.

3.4. R.A.R. ține evidența certificatelor de omologare internațională eliberate în România și a celor primite de la autoritățile administrative ale celorlalte țări care sunt parte la Acordul de la Geneva.

3.5. Pentru eliberarea certificatelor de omologare cu valabilitate internațională producătorii de vehicule rutiere sau de componente pentru vehicule rutiere adresează cererea însoțită de documentele precizate în fiecare regulament

la R.A.R. Documentele respective trebuie să poarte antetul producătorului și să fie redactate în limba română și în limba franceză sau engleză.

3.6. După primirea cererii de eliberare a Certificatului de omologare cu valabilitate internațională și în urma analizei documentelor R.A.R. stabilește dacă efectuează încercările în laboratoarele proprii sau delegă unul dintre serviciile tehnice menționate la pct. 3.2.

3.7. Serviciul tehnic delegat conform pct. 3.2 va comunica data la care se vor efectua încercările, în vederea participării unui reprezentant al R.A.R., care să asiste la efectuarea încercărilor și care să confirme decizia sa serviciului tehnic respectiv.

3.8. În ceea ce privește conformitatea producției, R.A.R., prin structurile sale specializate, va verifica, pe parcursul procesului de omologare, existența la fabricant a dispozițiilor adecvate și a programelor de inspecție documentate privind verificarea conformității vehiculelor, echipamentelor sau componentelor produse cu Certificatul de omologare cu valabilitate internațională. R.A.R. va conveni împreună cu fabricantul ca pentru fiecare omologare să se efectueze, la intervale specificate, încercări sau controale conexe, pentru a verifica dacă producția rămâne conformă cu tipul omologat, incluzând, unde este cazul, încercările specificate în regulamentul respectiv.

3.9. Pe baza rapoartelor de încercări și a auditului efectuat de structurile specializate ale R.A.R., acesta redactează Comunicarea privind acordarea/extinderea/refuzul/retragerea omologării sau oprirea definitivă a producției, îi acordă numărul de ordine și o prezintă spre aprobare Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței.

3.10. După semnare un exemplar al comunicării se transmite solicitantului omologării, prin R.A.R., un exemplar se arhivează de către R.A.R. și câte un exemplar se transmite autorităților administrative din țările care sunt parte la regulamentul respectiv, prin Direcția generală de relații internaționale din cadrul Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței.

CAPITOLUL IV

Metodologia de acordare a omologării individuale pentru vehiculele rutiere noi sau uzate

4.1. *Omologarea individuală* reprezintă autorizarea de admitere în circulație pe drumurile publice din România, acordată vehiculelor rutiere care au fost anterior înmatriculate în alte țări, celor noi, construite în țară sau importate în serie de cel mult 10 bucăți de același tip pe an, precum și celor construite din piese detașate.

Omologarea individuală se acordă și în cazul vehiculelor rutiere pentru care a fost schimbată categoria sau subcategoria de folosință, celor cărora li s-a înlocuit motorul prevăzut de constructor cu unul din afara gamei de motorizare, precum și vehiculelor cărora li s-a înlocuit caroseria și/sau șasiul, chiar dacă acestea sunt sau au fost înmatriculate în România.

4.2. Vehiculele noi introduse în țară de una și aceeași persoană fizică sau juridică pot fi supuse procedurii de omologare individuală, dacă numărul acestora nu depășește 10 bucăți de același tip pe an, chiar dacă în

anul respectiv au fost aduse peste 10 vehicule de același tip de alte persoane fizice sau juridice.

4.3. Omologarea individuală a vehiculelor rutiere se acordă de către R.A.R. numai după verificările efectuate conform prevederilor reglementărilor și normelor tehnice în transporturile rutiere (RNTR), în vigoare la data prezentării vehiculului la omologare, ca urmare a validării rezultatelor acestor verificări, conform cărora vehiculele respective îndeplinesc condițiile tehnice în vederea admiterii în circulație în România.

4.4. Verificarea îndeplinirii condițiilor în vederea admiterii în circulație cuprinde operațiunile de identificare și de verificare a conformității vehiculului cu configurația codificată în numărul de identificare și cu datele din documentele însoțitoare ale vehiculului și din baza de date a R.A.R., precum și operațiunile de control pe liniile de diagnosticare.

În cazul vehiculelor început de serie, neomologate de tip, în cazul vehiculelor realizate din piese detașate sau cu modificări ale tipului de bază, precum și în cazul schimbării de categorie, verificarea îndeplinirii condițiilor în vederea admiterii în circulație pe drumurile publice din România include un program de încercări de conformitate privind securitatea rutieră și protecția mediului.

4.5. Pentru vehiculele rutiere, cu excepția celor noi, prezentate la omologarea individuală, verificarea îndeplinirii condițiilor în vederea admiterii în circulație include și operațiunea de certificare a autenticității, în conformitate cu prevederile pct. 5.1.1 și 5.1.2.

Operațiunea de certificare a autenticității se va introduce etapizat, începând cu autovehiculele cu masa maximă autorizată de până la 3,5 t.

4.6. Omologarea individuală se acordă deținătorului vehiculului, persoană fizică sau juridică, sau persoanei împuternicite legal de acesta să îl reprezinte.

4.7. Documentul care atestă acordarea omologării individuale este C.I.V, document care se eliberează de R.A.R și care este completat și luat în evidență conform legislației în vigoare.

CAPITOLUL V

Metodologiile pentru efectuarea operațiunilor de certificare a autenticității și de verificare tehnică a vehiculelor rutiere în vederea înmatriculării sau reînmatriculării

5.1. Metodologie pentru efectuarea operațiunii de certificare a autenticității vehiculelor rutiere

5.1.1. *Certificarea autenticității unui vehicul rutier* reprezintă atestarea de către R.A.R. a faptului că vehiculul respectiv, inclusiv principalele sale elemente de identificare, sunt originale și/sau nu au fost supuse unor modificări neautorizate.

5.1.2. Certificarea autenticității se face cu aparatură specifică, în vederea depistării falsificării seriilor de identificare, a controlului unor însemne de identificare specifice ale fabricantului și a verificării altor date ale fabricantului care permit stabilirea exactă a conformității vehiculului și a componentelor acestuia cu cele originale.

5.1.3. Certificarea autenticității vehiculelor rutiere în vederea înmatriculării sau reînmatriculării se atestă prin Certificatul de autenticitate emis de R.A.R.

5.1.4. La reînmatricularea vehiculelor rutiere Certificatul de autenticitate se eliberează ultimului deținător menționat în C.I.V.

Până la data de 30 iunie 2002 Certificatul de autenticitate se eliberează opțional, la cererea deținătorilor.

5.1.5. Termenul de valabilitate a Certificatului de autenticitate este de 30 de zile de la data eliberării.

5.1.6. **Solicitantul Certificatului de autenticitate, care se consideră vătămat în drepturi prin eliberarea unui astfel de certificat necorespunzător sau prin anularea acestuia, se poate adresa instanțelor judecătorești competente, în condițiile legii.**

5.2. **Metodologie pentru efectuarea operațiunii de verificare tehnică a vehiculelor rutiere, în vederea înmatriculării sau reînmatriculării**

5.2.1. Verificarea tehnică a unui vehicul rutier, în vederea înmatriculării/reînmatriculării, constă în:

a) operațiunea de verificare a conformității vehiculului cu datele din documentele acestuia (certificatul de înmatriculare, C.I.V. etc.), precum și conformitatea datelor privind marca și tipul vehiculului respectiv cu cele din cataloagele de specialitate și din banca de date a R.A.R.;

b) operațiunile de verificare pe liniile de diagnosticare, conform prevederilor cuprinse în reglementările RNTR 1, în vigoare, corelate cu verificarea conformității componentelor principale ale vehiculului cu numărul de identificare a acestuia.

5.2.2. Verificarea tehnică a unui vehicul rutier, în vederea înmatriculării/reînmatriculării, se finalizează prin eliberarea și/sau completarea anexei la certificatul de înmatriculare.

CAPITOLUL VI

Dispoziții finale

6.1. Preluarea în legislația română a prevederilor Directivelor Uniunii Europene de modificare a Directivelor de bază privind construcția și omologarea vehiculelor și/sau a subsansamblurilor acestora se face cronologic, în ordinea numerelor atribuite acestora.

6.2. Aplicarea ultimei modificări a directivei de bază, stabilită în legislația națională la un moment dat, impune respectarea tuturor acelor directive anterioare, aplicabile omologării pentru circulație în situația respectivă, cu excepția cazului în care reglementările naționale prevăd derogări explicite.

6.3. În cazuri justificate și pentru loturi limitate de vehicule rutiere, la care se constată că nu sunt îndeplinite în totalitate prevederile RNTR 2, iar influențele neconformităților respective asupra siguranței circulației și protecției mediului sau folosinței conform destinației sunt apreciate ca fiind nesemnificative, solicitantul omologării pentru circulație poate cere acordarea unei derogări.

Derogările de la cerințele RNTR 2 se acordă numai de Ministerul Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței, ca urmare a unei solicitări motivate.

6.4. Până la notificarea modificării denumirii autorității administrative române și publicarea acestei modificări în documentul TRANS/WP. 29/343 al O.N.U—E.C.E, în comunicările privind omologarea de tip a unor vehicule sau componente, în conformitate cu prevederile unui anumit regulament O.N.U—E.C.E, pe care Ministerul Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței le transmite conform prevederilor Acordului de la Geneva tuturor țărilor care aplică respectivul regulament, se va introduce o notă de subsol cu următorul conținut:

„Vechea denumire a Autorității administrative este Ministerul Transporturilor“.

ACTE ALE AUTORITĂȚII NAȚIONALE DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

ORDIN

privind aprobarea Procedurii pentru raportarea datelor privind consumatorii de energie electrică în conformitate cu Directiva CE 90/377

Președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei,

în temeiul prevederilor art. 5 pct. 1 și 11 și ale art. 9 alin. (4) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 29/1998 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei — ANRE, aprobată și modificată prin Legea nr. 99/2000, cu modificările ulterioare, precum și ale art. 69 alin. (2) lit. a) și ale art. 70 lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/1998 privind energia electrică și termică, cu modificările ulterioare,

emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Procedura pentru raportarea datelor privind consumatorii de energie electrică în conformitate

cu Directiva CE 90/377, cuprinsă în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 3. — Furnizorii de energie electrică titulari de licență și Departamentul tarife, reglementări comerciale și

protecția consumatorului din cadrul Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei vor aduce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei,
Ion Lungu

București, 11 iulie 2001.
Nr. 15.

ANEXĂ

PROCEDURĂ

pentru raportarea datelor privind consumatorii de energie electrică în conformitate cu Directiva CE 90/377

1. Scop

Prezenta procedură stabilește un sistem unitar de raportare de către furnizorii de energie electrică către Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei, denumită în continuare ANRE, a structurii de consumatori, a tarifelor utilizate de către aceștia și a cantităților de energie electrică furnizate, în conformitate cu prevederile Directivei CE 90/377.

ANRE va înregistra aceste date în baza proprie și va realiza raportările periodice către Institutul Național de Statistică și către SOEC — Bruxelles, conform prevederilor Directivei CE 90/377.

2. Domeniu de aplicare

Prezenta procedură se aplică:

- a) la nivelul furnizorilor de energie electrică, în structura evidențelor (înregistrărilor) privind consumatorii, tarifele utilizate și cantitățile de energie electrică furnizate;
- b) în relația dintre furnizorii de energie electrică și ANRE privind transmiterea datelor referitoare la structura de consumatori, tarifele utilizate și cantitățile de energie electrică furnizate;
- c) în relația dintre ANRE și alte organisme naționale și internaționale privind furnizarea datelor referitoare la structura de consumatori, tarifele utilizate și cantitățile de energie electrică furnizate, colectate la nivel național.

Prezenta procedură se aplică pentru consumatorii agenți economici, cu excepția consumatorilor terțiari (sănătate, învățământ, administrație publică etc.).

Prezenta procedură nu se aplică consumatorilor casnici și atipici.

3. Definiții și abrevieri

În înțelesul prezentei proceduri următorii termeni au semnificația:

- *Consumator captiv* — consumator care, din motive de configurație a rețelei, este obligat să contracteze furnizarea energiei cu un anumit furnizor;
- *Consumator eligibil* — consumator de energie electrică care, în conformitate cu reglementările în vigoare, a primit din partea ANRE dreptul de a-și alege furnizorul de energie electrică;

- *Consumator casnic* — consumator care utilizează energia electrică în scop propriu, numai pentru iluminat și receptoare electrocasnice. Receptoarele electrocasnice cuprind totalitatea bunurilor de larg consum destinate uzului propriu (nu sunt destinate realizării de activități industriale sau agricole);

- *Furnizor* — agent economic care asigură furnizarea energiei electrice către consumatori în calitate de parte contractantă a contractului de furnizare;

- *Puterea maximă absorbită* — cea mai mare putere medie pe 15 minute consecutive, consumată în cursul unui an, exprimată în kW;

- *SOEC* — Statistical Office of the European Communities.

4. Documente de referință

- 31990L0377 Directiva 90/377/EC din 29 iunie 1990 referitoare la o procedură comunitară de îmbunătățire a transparenței prețurilor la gaz și electricitate pentru consumatorii industriali — Council directive 90/377/EC of 29 June 1990 concerning a Community procedure to improve the transparency of gas and electricity prices to industrial end-users;

- Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/1998 privind energia electrică și termică;

- Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 29/1998 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei — ANRE, aprobată și modificată prin Legea nr. 99/2000, cu modificările ulterioare;

- Hotărârea Guvernului nr. 656/1997 privind aprobarea Clasificării activităților din economia națională — CAEN;

- Hotărârea Guvernului nr. 53/1999 privind aprobarea Clasificării produselor și serviciilor asociate activităților — CPSA.

5. Tipuri de consumatori de referință — agenți economici

5.1. **Consumatori industriali și similari cu putere maximă absorbită mai mică de 10 MW**

5.1.1. Se definesc următoarele nouă tipuri de consumatori de referință — agenți economici cu putere maximă absorbită mai mică de 10 MW:

Tipul consumatorului	Consumul anual [kWh]	Puterea maximă absorbită [kW]	Durata de utilizare anuală [ore]
la	30.000	30	1.000
lb	50.000	50	1.000
lc	160.000	100	1.600
ld	1.250.000	500	2.500
le	2.000.000	500	4.000
lf	10.000.000	2.500	4.000
lg	24.000.000	4.000	6.000
lh	50.000.000	10.000	5.000
li	70.000.000	10.000	7.000

NOTĂ:

1. În cazul utilizării de tarife bazate pe înregistrarea puterii la jumătate de oră, puterea maximă absorbită considerată se determină prin înmulțire cu coeficientul 0,98.

2. În cazul utilizării de tarife bazate pe consumul exprimat în kVA se realizează o ajustare prin divizarea consumului maxim (net) exprimat în kW la coeficientul $\cos \phi = 0,90$.

5.1.2. În cazul utilizării de tarife bazate pe determinări ale puterii maxime cu o periodicitate mai mare decât o dată pe an componenta de putere a tarifului se va multiplica cu următorii coeficienți:

Durata de utilizare [ore]	Periodicitatea determinării puterii maxime					
	Lunar	La două luni	Trimestrial	Medie a celor mai mari trei valori dintr-o lună	Medie a celor mai mari două valori dintr-o lună	Anual
1.000		0,83	0,86	0,94	0,96	1,0
1.600	0,83	0,85	0,88	0,95	0,97	1,0
2.500	0,85	0,87	0,90	0,96	0,98	1,0
4.000	0,90	0,91	0,95	0,98	0,99	1,0
5.000	0,90	0,91	0,95	0,98	0,99	1,0
6.000	0,96	0,97	0,98	0,99	0,995	1,0
7.000	0,96	0,97	0,98	0,99	0,995	1,0

5.1.3. În calculul prețului mediu, în cazul aplicării de tarife diferențiate, cu reduceri pentru orele de gol de sarcină, se vor considera următoarele consumuri în orele de gol de sarcină:

Tipul consumatorului	Durata de utilizare anuală [ore]	Consumul anual [mii kWh]	Consumul anual [mii kWh] facturat pentru orele de gol de sarcină, corespunzător numărului mediu de ore de gol în 24 h, de:					
			7 h	8 h	9 h	10 h	11 h	12 h
la	1.000	30	0	0	0	0	0	0
lb	1.000	50	0	0	0	0	0	0
lc	1.600	160	11	13	16	19	22	25
ld	2.500	1.250	197	225	262	300	338	375
le	4.000	2.000	438	500	580	660	740	820
lf	4.000	10.000	2.190	2.500	2.900	3.300	3.700	4.100
lg	6.000	24.000	7.140	8.160	9.120	10.080	11.040	12.000
lh	5.000	50.000	13.100	15.000	17.000	19.000	21.000	23.000
li	7.000	70.000	23.300	26.600	29.400	32.200	35.000	37.800

5.1.4. Pentru tariful de tip „C” se va lua în considerare puterea contractată.

5.2. Consumatori industriali și similari cu putere maximă absorbită mai mare de 10 MW

5.2.1. Se determină prețuri de referință pentru trei categorii de consumatori, în funcție de puterea maximă absorbită:

- aproximativ 25 MW, acoperind consumatorii cu consum maxim (net) între 17,5 MW și 37,5 MW;
- aproximativ 50 MW, acoperind consumatorii cu consum maxim (net) între 37,5 MW și 62,5 MW;
- aproximativ 75 MW, acoperind consumatorii cu consum maxim (net) între 62,5 MW și 75 MW.

5.2.2. Aceste categorii de consumatori — agenții economici — includ și autoproducătorii, caz în care este considerat doar consumul din rețeaua publică de electricitate.

5.2.3. Prețul de referință pentru fiecare dintre cele trei categorii este prețul mediu pe care un consumator îl plătește în lei/kWh pentru energia electrică consumată, fără luarea în considerare a eventualelor reduceri de tarif pentru condiții speciale. Aceste reduceri de tarif trebuie raportate separat.

5.2.4. Prețul de referință trebuie să includă pe lângă prețul în lei/kWh și toate componentele fixe, în cazul în care acestea există (de exemplu: componenta de putere, chirie pentru contor). Calculul se va baza pe valori anuale pentru a elimina variațiile sezoniere. Taxa de racordare nu trebuie inclusă în prețul de referință.

5.2.5. Pentru fiecare preț de referință se vor identifica eventualii factori de influență ce pot duce la reducerea acestuia (de exemplu, clauze de întreruptibilitate). Pentru fiecare dintre aceștia se va specifica în procente volumul reducerilor practicate.

6. Reguli pentru raportarea de către furnizori a tarifelor utilizate

6.1. Pentru categoriile de consumatori definite la pct. 5.1 și 5.2 fiecare furnizor va întocmi câte două rapoarte pe an privind tarifele utilizate, corespunzător datelor calendaristice de 1 ianuarie și 1 iulie.

6.2. Rapoartele vor fi transmise la ANRE până cel târziu la data de 20 ianuarie și, respectiv, 20 iulie.

6.3. Pentru determinarea prețurilor energiei furnizate conform tabelului prezentat la pct. 5.1.1 se va presupune un consum la $\cos \phi = 0,90$.

6.4. În cazul în care se pot aplica mai multe tarife pentru o categorie de consumatori, se va lua în considerare tariful cel mai avantajos pentru consumatori, după eliminarea tarifelor care nu sunt aplicate în practică sau care sunt destinate unui număr nesemnificativ de consumatori.

6.5. În cazul prețurilor negociate se va utiliza valoarea cea mai frecventă (cea mai reprezentativă) pentru prețul practicat.

6.6. În cazul în care alimentarea unei categorii de consumatori se realizează la mai multe tensiuni, se vor lua în considerare tarifele pentru nivelul de tensiune cel mai reprezentativ pentru categoria de consumatori res-

pectivă. Același principiu se va aplica și pentru alte criterii de diferențiere a tarifelor, nespecificate în prezenta procedură.

6.7. Prețurile comunicate trebuie să includă și toate componentele fixe, în cazul în care există astfel de componente (de exemplu: componenta de capacitate, taxa pentru contor, alte componente fixe).

Calculul se va baza pe valori anuale pentru a elimina variațiile sezoniere. Prețul nu trebuie să includă reduceri posibile sau taxa de racordare.

6.8. Prețurile se comunică, în moneda națională, în lei/kWh:

- fără taxe;
- cu toate taxele incluse (cu excepția T.V.A. deductibile).

Valorile și modul de calcul al taxelor naționale, regionale și locale trebuie comunicate separat.

6.9. Furnizorii vor comunica la ANRE pentru fiecare dintre categoriile de consumatori definite la pct. 5.1 și 5.2, o dată pe an, până cel târziu la data de 20 ianuarie, următoarele date:

- numărul de consumatori din fiecare categorie;
- consumul anual al consumatorilor din fiecare categorie.

7. Reguli pentru raportarea de către ANRE a datelor referitoare la tarificarea energiei electrice

7.1. ANRE va comunica Institutului Național de Statistică din România și SOEC — Bruxelles, până la datele de 28 februarie și 31 august ale fiecărui an, datele privind:

- a) sistemul de prețuri pentru furnizarea energiei electrice la consumatorii agenți economici;
- b) tarifele medii practicate, rezultate din sinteza datelor primite de la furnizorii de energie electrică;
- c) structura de consumatori și cantitățile de energie electrică consumate de fiecare categorie de consumatori de referință.

7.2. Fac excepție datele menționate la pct. 7 lit. c), care vor fi transmise în anii impari, până la data de 28 februarie, sau la cerere.

8. Dispoziții finale și tranzitorii

8.1. Prevederile pct. 6.9 se aplică după organizarea sistemului de colectare de date la nivelul furnizorilor, dar nu mai târziu de data de 1 ianuarie 2003.

8.2. Prevederile pct. 7 se aplică astfel:

- a) de la 1 ianuarie 2003 — comunicarea datelor către Institutul Național de Statistică din România;
- b) din momentul aderării României la Uniunea Europeană — comunicarea datelor către SOEC — Bruxelles.

AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

O R D I N**privind aprobarea Ghidului pentru întocmirea Regulamentului de racordare la rețele termice, respectiv de separare față de acestea**

Președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei,

în temeiul prevederilor art. 5 pct. 11 și ale art. 9 alin. (4) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 29/1998 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei — ANRE, aprobată și modificată prin Legea nr. 99/2000, cu modificările ulterioare, și ale art. 70 lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/1998 privind energia electrică și termică,

emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Ghidul pentru întocmirea Regulamentului de racordare la rețele termice, respectiv de separare față de acestea*), prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 3. — Departamentul licențe, autorizații și reglementări tehnice din cadrul Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei va asigura și va controla modul de aducere la îndeplinire a prevederilor prezentului ordin.

Președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei,
Ion Lungu

București, 31 iulie 2001.
Nr. 19.

*) Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei va pune la dispoziție agenților economici interesați, la cererea acestora, contra cost, Ghidul pentru întocmirea Regulamentului de racordare la rețele termice, respectiv de separare față de acestea.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro